

Přihlásily jsme se o zasloužené ocenění Bylo nás přes sto

Pardubická nemocnice vzkazuje: sestry a laborantky jsou podřadný personál

Přes 50 zaměstnankyň Pardubické nemocnice podalo v polovině prosince **výpovědi z dohod**, podle nichž sloužily ústavní pohotovostní službu. Byly z ambulancí kardiologie; z ambulancí interny a plicního (a jejich endoskopií); z biochemických laboratoří a hematologických laboratoří. **Více než 60 kolegyně z lůžkových oddělení podepsalo prohlášení, že za ně nebudou zaskakovat výpomocemi.**

Dlouhé měsíce jsme totiž čekaly na to, že vedení nakonec přece jen ocení naše úsilí o zvládnání péče za chrudimskou internu, která zkolabovala v červenci 2022. Tak jako vedení právem ocenilo „chrudimskou“ nadpráci lékařů, jedné části našich týmů. Když jsme se odstranění oné nespravedlnosti nedočkaly, musely jsme se přihlásit jinak.

Nebyl to pro nás jednoduchý krok. Děly jsme ho však s vědomím, že jsme pod tlakem chrudimských pacientů pracovaly a pracujeme se vším úsilím i my, že se jim díky nám dostává péče i po krachu jejich interny. Že si přehlížení nezasloužíme. S vědomím, že bezdůvodné rozdělování „na ty, které oceníme – a na ty, které budeme ignorovat jako podřadné“ pracovní týmy ničí. Rovněž s vědomím, že i mimo to držíme provoz mnohdy na úkor vlastního zdraví, rodin, osobního života – to není fráze.

Naše ozvání se nevyšlo, přineslo nám však důležitá poučení. Především tato:

- **Vedení ukázalo, co vše udělá pro to, aby personálu nevyšlo vstříc**

Než aby vedení práci nelékařského personálu ocenilo, raději zavede provoz, který sice hrozí neudržitelností (služby o nízkém personálním obsazení), který však část týmů finančně decimuje. (podrobnější poznámka viz druhá strana)

- **Drtivá většina „našich“ vedoucích prokázala, že za „svými“ týmy nestojí**

Je to pro nás o to smutnější a urážlivější, že právě vedoucí vědí, čemu dennodenně čelíme.

Drtivá většina staničních a vrchní na některých odděleních byly dokonce právě těmi, kdo se postaraly o to, aby nám finanční ocenění nemocnice nedopřála. Právě ony byly těmi, kdo naše úsilí porazil. To je něco, co v kolektivní paměti pracovišť zůstává. (podrobnější poznámka viz druhá strana)

- **Pardubická nemocnice potvrdila, že důstojnosti a respektu nepřije**

Čelily jsme dezinformacím, rozeštvávání, zastrahování. Z řady reakcí vedení a vedoucích jsme si však též odnášely pocit urážení, zesměšnění, ponížení. „Přiznáváme to“, stud za to má cítit někdo jiný.

- **Vedení Pardubického kraje nevdá,**

jak vedení přehlíží práci části personálu a dopouští situaci, která stabilitě provozu a personálního stavu (více na další straně) rozhodně neprospívá, eufemisticky řečeno.

Většina pracovišť výpovědi stáhla. Některá si přilepšila na odměně za ústavní pohotovostní službu (kolegyně, které pohotovosti neslouží, o chrudimské pacienty však pečují též, vedení přehlíží docela).

Jednu naši kolegyni vedení do ÚPS nevrátilo, i když stáhla výpověď spolu s ostatními: je obtížné v tom vidět cokoli jiného než **individuální šikanu**, protože ji tak vedení nechává pouze o základní tarifní mzdě.

Jedno pracoviště o své požadavky stále usiluje, do pohotovostní služby nenastoupilo.

Doufaly jsme v jiný výsledek našeho úsilí. Ponaučení, která přineslo, jsou ale vkladem do budoucna: **napovídají nám, co od koho čekat a jak svůj vztah k nemocnici na základě nejen těchto zkušeností upravit.**

Detailnější, podrobnější poučení skládáme dohromady interně. Naše propojení, a reakce vedení ho posílila, je důležitým ziskem naší snahy samo o sobě.

Jak a s čí pomocí se vedení povedlo snahu personálu zlomit:

část zaměstnankyň necháme na základní mzdě;

ÚPS si rozeberou staniční a vrchní

Výpovědi z ÚPS jsou standardní cestou, kterou na podporu svých požadavků používají lékaři. Vedení na ně obvykle reaguje přesunem do směnného provozu: kdo vydrží, vyhraje.

Jenže u sester a laborantek sáhlo vedení po dvojitým metru i v tomto ohledu: Ohlásilo, že do směnného provozu nepřesune celé týmy, ale jen části. Zbytek by tedy zůstal pouze o základním tarifu: a) To by bylo pro mnohé, samozřivitelky zejména, mladé sestry s hypotékami rovněž, finančně, **existenčně likvidační**. b) **Rozdělilo by to kolektivy**.

Na některých odděleních však u toho nezůstalo: **Vedení tam úsilí sester pomohly porazit staniční a vrchní** – měly zazáplatovat ÚPS po sestřích, které dohody vypověděly. **Celou snahu sester pomohly smést ze stolu. Příznáváme, to bylo a je velkým zklamáním. Měly jsme za to, že právě staniční by měly své týmy podpořit, že by měly bránit, aby sestry nedoplácely na dvojitý metr vedení. Místo toho staniční a vrchní „svým“ sestřím sdělily, že si důstojnější ohodnocení nezaslouží. Místo toho se postaraly o to, aby se „jejich“ sestry ocenění nedomohly.** Byl to vlastně stávkokazecký servis pro vedení. Zásadní, rozhodující.

Nejde „jen“ o peníze: jde i o důstojnost

Naše finanční podmínky jsou samozřejmě neúnosné. Nejde však jen o ně. Jsme profesionálky, mnohé s dlouholetou praxí, jsme kvalifikované, mnohé se specializacemi. Přesto se s námi více než často zachází přehlíživým, mnohdy okázale ponižujícím způsobem. Přesto jsme leckde brány jako pracovní síla, jejíž největší kvalitou je „nepřemýšlet a poslouchat na slovo“.

I to je realita Pardubické nemocnice. I tahle realita se vpisuje do našeho úsilí, nakonec i do našich požadavků.

Hlasy z terénu

Z toho, jak s námi nemocnice zachází, jsme lidsky znechucené

„To, co u nás po výpovědích a našich vyjádřeních následovalo, mně připomnělo totalitu.“

„Bylo to, je to jako před rokem 1989. Někdy spíš jako v devatenáctém století za nevolnictví.“

„Jsme zklamané z toho, jak nemocnice jedná s lidmi, kteří vždy spolehlivě a ochotně pracovali. Jsme znechucené lidsky.“

„Nejhorší na tom je, že si říkám, jestli mi stojí za to pro takové lidi pracovat...“

„O peníze jde – ale snad teda ještě víc o to, jak se s námi vůbec zachází. Jak šly ted' o Vánocích pohádky, v každé jsem se viděla: mazej přebírat hrách, přines tamto, ted' odsud zmiz, mlč...“

„Někdy se divím, podle toho, jak o nás vedení mluví, že vedle sebe při práci nemám statného ošetřovatele, opatrovníka, který by na mě dohlížel. Protože pro vedení, nadřízené, primáře jsem... vlastně nesvéprávná. Kvalifikovaná, vystudovaná, specializovaná, ale nesvéprávná.“

zaznělo na schůzkách a v iniciativní komunikaci

Z Pardubické nemocnice pryč

- „Aktuálně z kardiologie odcházejí tři čtyři sestry. Samozřejmě, úplně pryč z NPK.“

- „A ty se rozhodly ještě předtím, než nemocnice ukázala, jak se k lidem chová, když se ozvou. Ted' je všude taková nálada, že o tom přemýšlí víc lidí.“

zaznělo na schůzce

Je to horší než za covidu

„Už to trvá dlouho, co to táhneme za Chrudim. A sestry už jsou z toho tak unavené, že přemýšlí, že skončí. I za covidu to bylo lepší. Ted' se stává, že nám přijedou i tři záchranky najednou a je tam jen jedna sestra.“

z iniciativní korespondence

Za stejné peníze, až do důchodu

- „Mladí, co sem nakouknou, když už teda nakouknou, vůbec netuší, co jim ta nemocnice chystá. Jsou rádi, že mají svoje první peníze, ale... teď mně jeden z nich říkal: 'A to budu za dvacet let, po dvaceti letech práce tady, brát vlastně ty stejné peníze jako teď??' To ho tady samozřejmě neudrží.

- Záchranáři tady stejně nezůstávají. To je výpomoc nevýpomoc.

zaznělo na schůzce

Slyšeli jsme shora

„Je to vydírání“

Když jsme ohlásily, že za stávajících podmínek nemáme o ÚPS ani o záplatování za ÚPS zájem, začalo se ozývat: „Jste vyděračky, je to vydírání.“

Ozývalo se to ze strany vedení, které na naše pracoviště po celé měsíce odklánělo a odklání pacienty ze sousední nemocnici navíc – a jen sledovalo, sleduje, jak se o ně za cenu vlastní přepracovanosti staráme. Protože nemáme jinou možnost! Protože jak říci pacientům „pardon, vedení nás personálně neposílilo a tato mimořádnost trvá už moc dlouho“?

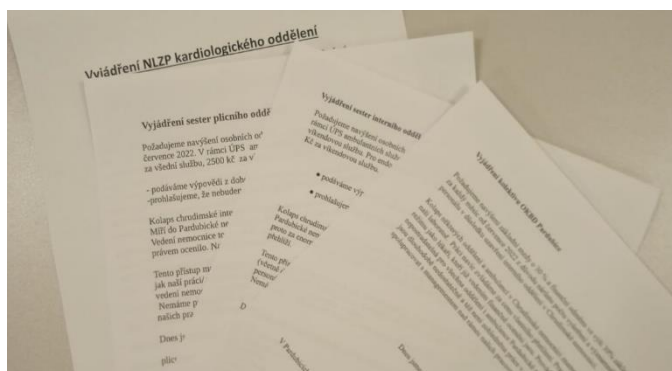
Netýká se to jen Chrudimi: Vedení dopustí sebehorší pracovní, finanční podmínky, samo však zůstane v bezpečí svých kanceláří. Pacienti, jejich vzorky, péče o ně končí u nás. Vedení s nimi, s jejich problémy, nároky, potřebami, do kontaktu vůbec nepříjde. A počítá s tím, že: „Vždyť oni se o ně postarají! Přece jsou to zdravotnice, mají poslání! Co jim zbývá? Přece s tím, do čeho jsme je hodili, nemůžou nic udělat!“

Tolik k tomu, co je vydírání. Je to něco, co dlouho známe.

„V šuplíku žádné peníze nejsou.“

To byla vůbec první reakce nemocničního vedení na naše výpovědi. Opravdu, vedoucí personálního oddělení Pardubické nemocnice před jednou skupinou sester teatrálně otevřel šuplík a vyhláskoval: „Pokud vidíte dobře, žádné peníze tady nejsou.“

Skutečně. Zdravotní sestry podle něj žijí v domnění, že finance na jejich ohodnocení prostě jsou, nebo nejsou v ruličkách v šuplíku „pána velkomožného“. Sestry přijdou, zvědavě nakouknou (nenechají se napálit!), prověří, zváží. Penízky tu nejsou, pomůže jim s pochopením situace pan vedoucí personálního.

Dá-li se arogance, s jakou nemocnice zachází s personálem, zachytit v jedné scéně, je to tahle.

Dá-li se popsat poslání pardubického personálního oddělení zrcadlově, povedlo se to webu firemni-sociolog.cz. Podle něho má být personální oddělení „oporou personálu, má zajišťovat jeho nízkou fluktuaci a má citlivě řešit jeho nespokojenost“. Tak jistě.

„Jednejte s odbory“

Když se vedení nemocnice dovědělo, co po něm personál požaduje, snažilo se ho přesměrovat – že to prý má „nejprve požadovat po odborech“.

Pravda je, že se management nemocnice snažil, snaží odbory používat jako nárazník, polštář, který management vystrkuje před sebe.

Pravda je, že odbory byly informovány o všem: o problému s přílivem chrudimských pacientů, o tom, že lékařská část našich týmů byla za „chrudimskou“ nad-práci odměněna, o tom, že by si ocenění zasloužil i nelékařský personál.

Pravda je, že to odbory k ničemu nepřimělo.

Iniciativa sester NPK

e-mail: Iniciativa.sester@seznam.cz,

Facebook: [Iniciativa NPK](#) :: [Iniciativa sester](#) web: organizujemese.cz